

Mosaico teresiano (V)

¡Quién diera voces!

...«**Paréceme que querría dar voces, y dar a entender a todos lo que les va en no se contentar con cosas pocas, y cuánto bien hay que nos dará Dios en disponiéndonos nosotros. Digo que son estos deseos de manera que me deshago entre mí, pareciéndome que quiero lo que no puedo**» (Rel 1,5).

En los escritos de Teresa aparece muchas veces un deseo incontenible con ese «dar voces» que va más allá del levantar la voz, gritar, es como lo último que queda después de mil intentos. Da voces la mujer del Cantar buscando al Amor de su vida. Dan voces los que sienten el fuego del Espíritu en ellos, los profetas y los buscadores de todos los tiempos. Es una manera de expresar el deseo que en Teresa es muy vehemente, una manera de expresar su experiencia, la fuerza incontenible del amor de Dios.

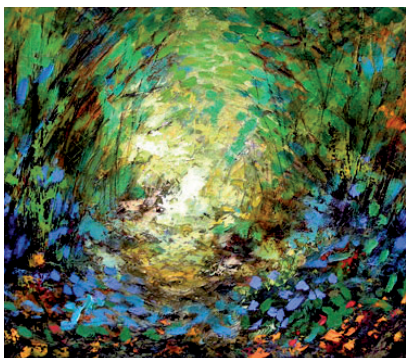
Y ese «*me deshago entre mí*» que se traduce, como vamos viendo, en la fecundidad de sus múltiples escritos y afares, la gran red de sus relaciones, el trajín de las fundaciones... Seguro que toda esta actividad y hondura puede iluminar y acompañar hoy nuestras búsquedas y cansancios, nuestras ilusiones y dudas. En el fondo, es la vida de una persona apasionada que pone la fuerza de su motivación en todo lo que hace y vive. **Sigue siendo maestra y acompañante**, modelo y estímulo en nuestro camino cotidiano. Y no sólo vive, sino que con su pedagogía innata nos explica pacientemente el dónde y el cómo de su experiencia, nos lleva de la mano indicándonos el camino que podemos seguir. Mientras la leemos, una vez nos hemos familiarizado con su lenguaje y las expresiones de su tiempo —y contando con la profundidad de su experiencia— es como si se me-

tiera dentro de nosotros mismos, como si nos hablara de la vida y desde la vida.

Es maestra también en el modo de acercarse a la Palabra. Y este modo nos ayuda a enfrentarnos al doble movimiento de dejar que la vida se ilumine por la Palabra y que la Palabra pueda iluminar la vida cotidiana: el arte del discernimiento que tanto interés despierta hoy entre los maestros de espiritualidad. Ella traduce la Palabra de Dios de una manera muy personal; cuando dice «*a mí entender*», «*a mí propósito*» lo resume muy bien. Interpreta la Palabra con frescura, libertad, lirismo... pero a la vez con respeto, buscando el sentido, dejando a Dios el protagonismo sobre la Palabra: «Él sabrá y dará a entender por encima de los esfuerzos que yo haga». Porque en la Palabra, Teresa encuentra la posibilidad de acceder al misterio de Dios desde lo que ella es. Su mirada es alternativa y totalmente genuina: la vida se ilumina desde la Palabra, y la Palabra se revela en la trama de la historia, y es un auténtico don, y así lo expresa: «Cuando el Señor quiere darlo a entender, Su majestad lo hace sin trabajo nuestro... Más nosotras, con llaneza tomar lo que el Señor nos diere; y lo que no, no nos cansar sino alegrarnos de considerar qué tan gran Dios y Señor tenemos, que una palabra suya tendrá en sí mil misterios...» (Mc 1,2). Su deseo es buscar la sintonía con la experiencia para dejar sitio a que Dios se desborde, enseñe humildad y mansedumbre.

«Querría yo dar voces» se ha convertido hoy en realidad. Todas esas voces tienen un eco permanente que vuelve a fluir en cada momento histórico, y Dios se hace cercano y amigo. Ojalá se consiga, con estos ecos de Teresa que en el V Centenario nos llegan con una fuerza especial, que mucha gente pueda percibir la voz del Espíritu que habla entre susurros.

Concha Salvador, STJ

AGENDA

- **Dilluns 9**, recés de Quaresma per al Clergat a les Teresianes.
- **Dissabte 14**, Pastoral Vocacional, convivència de discerniment al Seminari.

PARAULES DE VIDA

Santa Maria Rosa Molas

El proper 24 de març se celebra el segon centenari del naixement de santa Maria Rosa Molas. Al llarg d'aquest any estem presentant cada mes un exemple dels fruits de santedat que la Vida Consagrada ha produït en l'Església. Per la vinculació de Maria Rosa Molas amb la nostra diòcesi i per a recordar aquest aniversari, comentaré breument l'exemple de santedat que ens ha llegat a tots.

Va nàixer a Reus i és allí on va sentir la crida del Senyor a la Vida Consagrada i on, després de vèncer l'oposició de la seua família, va començar la seua vida religiosa en l'Institut de les Filles de la Caritat. En 1848 va ser nomenada superiora de la nova casa que l'Institut va obrir a Tortosa per atendre un establiment de caritat que depenia de l'Ajuntament. A les mateixes religioses se'ls va demanar que es feren càrrec d'una escola per a xiquetes i de l'Hospital de la Santa Creu. Per realitzar millor la seua tasca educativa va estudiar magisteri. Els pobres, les xiquetes necessitades d'educació i els malalts estan en l'origen de la seua fundació.

Les tensions internes que es vivien en la seua congregació i el desig de viure amb fidelitat la seua vocació de portar el consol de Déu als més pobres, la van empènyer a prendre una decisió per a ella dolorosa, i que va ser recolzada pel bisbe de la diòcesi: ella i la seua comunitat es van separar de les Filles de la Caritat i va fundar una nova congregació religiosa sota l'advocació de la Mare de Déu de la Consolació.

Els camps d'acció de la nova congregació van ser l'atenció als malalts en els hospitals, les cases de caritat i l'activitat educativa. La congregació es va estendre per moltes ciutats i pobles de la nostra diòcesi. Quan va morir l'11 de juny de 1876 va deixar un institut religiós amb setanta germanes i disset fundacions, la majoria en poblacions del territori que llavors pertanyia al bisbat de Tortosa. No es pot entendre la història de la diòcesi prescindint de l'obra fundada per Maria Rosa Molas.

Una obra com aquesta i el testimoni de caritat heroica que, tant ella com les germanes de la Consolació, van donar en situacions difícils com l'epidèmia de febre groga de 1870, i inclús en moments de dificultat per la situació social i política que es va viure a Espanya en molts moments del segle XIX, no s'entén més que des d'una profunda experiència espiritual.

Per poder estimar els malalts i els necessitats cal compartir el seu dolor, fer-lo propi, patir amb el qui pateix. Si es viu aquesta solidaritat profunda que naix d'un amor autèntic cap a ells, el compromís cristià du a l'entrega de la pròpia vida, a donar no sols una atenció material, sinó un afecte ple d'amor. No sols volia que els pobres i malalts se sentiren atesos sinó, sobretot, que se sentiren estimats. Estava convençuda de que és l'amor el que permet al pobre arribar a experimentar el consol de Déu. Per als malalts totes les atencions i delicadeses li pareixien poques.

Per la seua entrega als pobres i malalts va arribar a viure una fe autèntica, que no és altra que aquella que obra per la caritat. El seu testimoni és un de tants exemples de fe autèntica i caritat perfecta que la Vida Consagrada ha ofert i continua oferint a l'Església.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **ENRIC PUIGGRÒS**

Missió apassionant

Promoure la dimensió vocacional de la vida cristiana és «una missió apassionant; el repte d'arribar als joves sempre és ben present». El responsable de la Pastoral Juvenil Vocacional de la Companyia de Jesús a nivell estatal, Enric Puiggròs, SJ, assegura que «és un privilegi ser testimoni d'aquestes històries tan boniques, entrar en contacte amb els seus desigs més profunds. Com diu el papa Francesc, hem de ser curosos i exigents amb les persones que truquen a la nostra porta».

Com transmetre un missatge atractiu als qui truquen a la porta?

La tasca de promoció vocacional és al cor de l'acció pastoral amb els joves. Si una persona es pren seriosament el Crist, la pregunta pel seu «lloc en el món», per la seva pròpia crida, ha d'aparèixer en aquest context. Contemplant Jesús a l'Evangelí veiem que és el primer que fa: cridar companys de camí!

Què cal fer, doncs?

En primer lloc, cal un desig ordenat de companyes i companys de camí. Hem de saber trobar la manera de comunicar que és bo seguir el Crist i que és bo ser religiosa, religiós o sacerdot. I, en segon lloc, hem de treballar perquè les estructures pastorals afavoreixin que el jove visqui Crist com el centre de la seva vida i saber-nos comunicar per tal de ser una opció que els sigui possible viure.

Com viuràs l'Any de la Vida Consagrada?

Com una oportunitat d'aprofundir en la meua vida com a religiós, per tal que guanyi en profunditat i pugui seguir estant al servei de la gent. També pot ser una bona oportunitat per reflexionar sobre allò que la Vida Consagrada aporta a l'Església i al món.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies per tots els animals

Gràcies, Senyor, per tots els animals: el tigre, l'ós, l'elefant, el cavall, la vaca i la cabra.

Tu, Senyor, ets el pastor i ens has anomenat «ramat meu».

Gràcies pels ocells que et canten himnes i pels peixos que es mouen pels abismes de la creació.

Quan torno a casa, sovint fatigada i cansada, el nostre gosset em ve a trobar movent la cua tot content i em dóna la benvinguda llepant-me les mans. M'has donat tants amics per regal, Senyor!

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«Quien reza cambia; pero los hay que rezan y no cambian»

El amigo capuchino P. Ignacio Larrañaga, fundador de la Asociación de los **Talleres de «Oración y Vida»**, decía: «Quien **reza cambia**; pero los hay que **rezan y no cambian. No buscan a Dios sino a sí mismos.**»

Schopenhauer afirmaba: «Aun los **inteligentes** cometen **errores**; pero son los **tontos** los que **nada hacen** por **corregir sus errores.**»

San Francisco de Asís, hombre de oración que cambió totalmente su vida: en humildad, en paz y en perfecta alegría.

San Francisco de Sales, de temperamento fuerte, con la oración fue «el santo de la dulzura»...

Cristina Kaufmann, carmelita suiza, vivió y murió en el Carmelo de Mataró. Durante una entrevista por TVE se le preguntó:

—«¿No se aburren rezando y con la misma vida siempre?»

—«¿Cómo vamos a aburrirnos? Cada día la **Palabra** que escuchamos **es distinta**. Cada **tiempo litúrgico** lo es también. Cada **hermana** va **viviendo un proceso personal**, que la va **transformando** —cambiando— en una **persona diferente —mejor.**

»Y la huerta no es nunca la misma. Cambia en cada estación.

»Nuestra mirada nos permite contemplar la vida de una manera **nueva, libres** de esas **catarratas interiores** que nos hacen **mirar... sin ver.**»

Jesús citó a Isaías y dijo: «Este pueblo me **honra** con los **labios**, pero su **corazón** está **lejos de mí**. El **culto** que me dan está **vacío**, porque la **doctrina** que enseñan son **preceptos humanos** —del mundo.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El ayuno

Jesús, conducido por el Espíritu al desierto, no comió durante cuarenta días (Lc 4,1-2). Ayunar es un ejercicio de libertad. Es la escuela del desapego y del desprendimiento. Nos enseña a tomar distancia de nuestros deseos, a prescindir de lo superfluo, a superar dependencias. Cultivamos la sobriedad para prevenir la ebriedad, esto es, la desmesura. De este modo, crecemos en autodominio.

Entonces es más fácil compartir, repartir lo que tenemos y lo que somos. Renunciamos a comer o a otros pequeños lujos para ser capaces de dar de corazón. Limitamos nuestras necesidades para satisfacer las necesidades de los demás.

Callamos para escuchar al otro. Dejamos de mirarnos a nosotros mismos para ver el dolor ajeno. Renunciamos a alimentar nuestro ego para atender a los que nos rodean. El ayuno es el alimento que hace crecer nuestra capacidad de amar.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 9. ■ Dilluns** (litúrgia de les hores: 3a setmana) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Santa Francesca Romana (1384-1440), religiosa viuda, fundadora de les Oblates benedictines. Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.
- 10. ■ Dimarts** [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, màrtir; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, verge, fundadora de les Religioses de l'Assumpció.
- 11. ■ Dimecres** [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Eulogi, prevere de Còrdova i màrtir (859); santa Àurea (Oria), verge, abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, verge.
- 12. ■ Dijous** [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar màrtir (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanès, monjo; sant Lluís Orione, prevere salesià.
- 13. ■ Divendres** [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, màrtirs (863) a Còrdova; santa Patrícia, màrtir; sant Ramir (s. VI), monjo i màrtir.
- 14. ■ Dissabte** [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.
- 15. ■ † Diumenge vinent**, IV de Quaresma (litúrgia de les hores: 4a setmana) [2Cr 36,14-16.19-23 / Sl 136 / Ef 2,4-10 / Jn 3,14-21]. Santa Madrona (s. II), verge i màrtir de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fundador de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fundadora de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prevere redemptorista.

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

»No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte. Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vos teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel / regalimant de la bresca. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia». Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 20,1-17)

En aquellos días, el Señor pronunció las siguientes palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de Egipto, de la esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí.

»No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Fíjate en el sábado para santificarlo. Honra a tu padre y a tu madre: así prolongarás tus días en la tierra que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás testimonio falso contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo; no codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su buey, ni su asno, ni nada que sea de él.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Señor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,22-25)

Hermanos:

Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; pero, para los llamados —judíos o griegos—, un Mesías que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios. Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos, y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí; no convirtáis en un mercado la casa de mi Padre.» Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora.» Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?» Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré.» Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero hablaba del templo de su cuerpo. Y, cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y dieron fe a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba con ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.

L'expulsió dels mercaders del temple. Pintura d'El Greco (fragment), església de San Ginés (Madrid)

COMENTARI

Crist: temple del culte al Pare

La irrupció de Déu en la història va abatre els murs d'un temple que empresonava la presència de Déu entre els homes. Els jueus creien que així posseïen Déu d'una manera definitiva, perquè eren fidels al formalisme religiós. Jesús expulsava els venedors i els canvistes de moneda, tot posant potes enlaire tot aquell mercat del Temple de Jerusalem. Podem interpretar aquest gest a la llum del missatge dels profetes (Zacaries i Malaquies), que havien anunciat una futura purificació del temple. Amb la seva manera d'actuar, provocada pel zel per la casa del Senyor (Sl 69,10), Jesús fa entendre que el dia anunciat pels profetes ha arribat.

El gest que fa Jesús és clarament provocador: expulsant del temple els mercaders i els canvistes de moneda, declara que el funcionament del temple és un signe de una manera inadequada de viure la relació amb Déu. Per això és un gest profètic que revela la identitat de Jesús i la superació de les institucions de l'Antic Testament: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Amb aquestes paraules, Crist declara superada la llei antiga, de la qual el temple és el símbol central, i es posa ell mateix com a punt de referència de les noves relacions de l'home amb Déu. Crist és ell mateix la nova llei que ha signat l'aliança definitiva vessant la pròpia sang a la creu. El cos de Crist mort i ressuscitat és el centre del nou culte i el temple de la no-

va Aliança: és el lloc de la presència definitiva de Déu enmig dels homes.

Alliberats en virtut de Crist, ara podem viure una comunió profunda amb Déu i els germans. Tot això és fruit de la passió, mort i resurrecció de Jesús. És el senyal que Jesús ofereix a la incredulitat manifestada pels seus interlocutors. Serà després de Pasqua que els deixebles comprendran l'abast exacte del seu gest de purificar el temple: s'anuncia el nou temple inaugurat per la seva resurrecció. Jesús, esdevingut el nou temple, inaugura un nou culte el cim del qual és l'eucaristia, el seu cos donat i la seva sang vessada per la nostra salvació.

Ignasi Ricart, claretia

CRÒNICA DIOCESANA

Trobada de joves confirmats

El divendres dia 29 de gener vam tenir a la parròquia de Sant Miquel de Deltebre-La Cava la trobada dels joves que van rebre el sagrament de la Confirmació el mes d'octubre i amb un grupet dels que es van confirmar el curs passat.

Tant el rector de la Parròquia, que és el consiliari del MJC, com Mn. Iván Cid, delegat de Jovenut, i els catequistes, els vam animar a continuar el seu camí de fe participant en grups a la Parròquia, que el dijous 5 de febrer iniciarem. Esperem que s'animen amb goig i esperança.

Mn. Joan Guerola

La visita pastoral comença per l'Ampolla

Dijous 22 de gener, després de visitar l'Ajuntament de la població i mantenir una cordial entrevista amb l'alcalde, el bisbe Benavent va compartir una estona de pregària amb un grup de feligresos.

El dia següent, 23, el Sr. Bisbe va visitar el Centre de Dia on l'esperaven, elegantment, un grup de persones de la tercera edat. Va saludar-los un a

un i com a record d'aquella trobada els regalà una estampa de la Verge del Carme, imatge molt estimada a l'Ampolla.

A la tarda, la directora del col·legi de primària, va ensenyar el recinte al prelat dialogant amb ell. Va saludar a diferents professors del Centre i un grup d'alumnes. Cap al tard, es va celebrar la pregària diocesana en el marc de la Setmana per la Unitat dels Cristians.

Finalment, dissabte 24, la parròquia en ple rebia al Bisbe de la Diòcesi al temple per celebrar junts la Missa Estacional, dins la que van rebre el Sagrament de la Confirmació sis joves del poble.

Mn. Eduard Falcó

Festa de Sant Enric d'Ossó a Montserrat

El Col·legi Teresià de Tortosa vam anar a celebrar la festa de St. Enric al Santuari de Montserrat. Al ser un any especial, cinquè centenari del naixement de santa Teresa, vam voler visitar un lloc molt significatiu pel nostre sant de Vinebre.

Uns 200 alumnes i professors vam viure un dia que el recordarem sempre. Només arribar vam celebrar l'Eucaristia. El marc de la basílica va impressionar a tots els petits que la visitaven per primera vegada. Una nena deia: «Em vaig emocionar a

l'entrar a l'església, vaig sentir molta pau i vaig notar que era més a prop de Jesús.»

Després de pregar pels sacerdots, per l'escola teresiana, pels catequistes i pels necessitats, els xiquets van fer l'ofrena d'uns aliments per a la comunitat benedictina de Montserrat.

Abans de dinar vam fer una ofrena d'acció de gràcies a sant Enric, a la imatge que hi ha a la plaça que dóna accés a la basílica.

Mn. Javier Vilanova

Solemnitat de Sant Enric d'Ossó

El 27 de gener, va tenir lloc a la Casa d'Espiritualitat Enric d'Ossó, la celebració de l'Eucaristia en honor del sant, apòstol, mestre, fundador de la Companyia de Santa Teresa de Jesús i membre del presbiteri diocesà: Sant Enric d'Ossó. Aquest any la seua festa entrà dintre el marc de la celebració del V Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús.

L'Eucaristia fou concelebrada per uns vint-i-cinc sacerdots, presidits pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent. Hi assistiren el Sr. Alcalde de l'EMD de Tortosa; religioses de la Companyia de Santa Teresa, religioses d'altres congregacions, un gran nombre de membres de la Família Teresiana i altres fidels.

Acabà la celebració amb l'himne de sant Enric d'Ossó: «Profeta del amor» i tots els assistents vam poder venerar les relíquies del sant.

Abans d'acomiar-nos, les germanes teresianes ens van obsequiar amb un pisco-labis.

Maria Joana Querol

PALABRAS DE VIDA

Santa María Rosa Molas

El próximo 24 de marzo se celebra el segundo centenario del nacimiento de santa María Rosa Molas. A lo largo de este año estamos presentando cada mes un ejemplo de los frutos de santidad que la Vida Consagrada ha producido en la Iglesia. Por la vinculación de María Rosa Molas con nuestra diócesis y para recordar este aniversario, comentaré brevemente el ejemplo de santidad que nos ha legado a todos.

Nació en Reus y es allí donde sintió la llamada del Señor a la Vida Consagrada y donde, después de vencer la oposición de su familia, comenzó su vida religiosa en el Instituto de las Hijas de la Caridad. En 1848 fue nombrada superiora de la nueva casa que el instituto abrió en Tortosa para atender un establecimiento de caridad que dependía del Ayuntamiento. A las mismas religiosas se les pidió que se hicieran cargo de una escuela para niñas y del Hospital de la Santa Cruz. Para realizar mejor su tarea educativa estudió magisterio. Los pobres, las niñas necesitadas de educación y los enfermos están en el origen de su fundación.

Las tensiones internas que se vivían en su congregación y el deseo de vivir con fidelidad su vo-

cación de llevar el consuelo de Dios a los más pobres, la empujaron a tomar una decisión para ella dolorosa, y que fue apoyada por el obispo de la diócesis: ella y su comunidad se separaron de las Hijas de la Caridad y fundó una nueva congregación religiosa bajo la advocación de Nuestra Señora de la Consolación.

Los campos de acción de la nueva congregación fueron la atención a los enfermos en los hospitales, las casas de caridad y la actividad educativa. La congregación se extendió por muchas ciudades y pueblos de nuestra diócesis. Cuando falleció el 11 de junio de 1876 dejó un instituto religioso con setenta hermanas y diecisiete fundaciones, la mayoría en poblaciones del territorio que entonces pertenecía al obispado de Tortosa. No se puede entender la historia de la diócesis prescindiendo de la obra fundada por María Rosa Molas.

Una obra como esta y el testimonio de caridad heroica que, tanto ella como las hermanas de la Consolación, dieron en situaciones difíciles como la epidemia de fiebre amarilla de 1870, e incluso en momentos de dificultad por la situación social y política que se vivió en España en

muchos momentos del siglo XIX, no se entiende más que desde una profunda experiencia espiritual.

Para poder amar a los enfermos y necesitados hay que compartir su dolor, hacerlo propio, sufrir con el que sufre. Si se vive esta solidaridad profunda que nace de un amor auténtico hacia ellos, el compromiso cristiano lleva a la entrega de la propia vida, a dar no sólo una atención material, sino un afecto lleno de amor. No sólo quería que los pobres y enfermos se sintieran atendidos sino, sobre todo, que se sintieran amados. Estaba convencida de que es el amor lo que permite al pobre llegar a experimentar el consuelo de Dios. Para los enfermos todas las atenciones y delicadezas le parecían pocas.

Por su entrega a los pobres y enfermos llegó a vivir una fe auténtica, que no es otra que aquella que obra por la caridad. Su testimonio es uno de tantos testimonios de fe auténtica y caridad perfecta que la Vida Consagrada ha ofrecido y continúa ofreciendo a la Iglesia.

Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa